

18. neděle v mezidobí B

*Odložte starého člověka,
který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy.
Oblečte člověka nového,
který je stvořen podle Božího vzoru. (Ef 4,22.24)*

První čtení

Exodus 16,2-4.12-15

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: "Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umořili celé shromáždění hladem!" Hospodin řekl Mojžíšovi: "Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh." Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle – na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: "Co je to?" – neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: "To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu."

Druhé čtené

Efesanům 4,17.20-24

(Bratři a sestry!) Říkám vám a zapřísahám vás ve (jménu) Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího (vzoru) jako skutečně spravedlivý a svatý.

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci (nejsou na břehu), nasedali do člunů, přijeli do Kafarnaa a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: "Mistře, kdy jsi sem přijel?" Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečetí." Zeptali se ho: "Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?" Ježíš jim odpověděl: "To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal." Řekli mu: "Jaké tedy ty děláš znamení, abychom (ho) viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: 'Chléb z nebe jim dal jíst.'" Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu." Prosili ho tedy: "Pane, dávej nám ten chléb pořád." Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit."

K zamyšlení

"Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umožili hladem." Takto reptali lidé tehdy, tak reptají i dnes. Neustále se opakují ty samé vzorce – lidé jsou vystrašení, stěžují si, reptají, přejí si, aby se dostali zpět do své původní životní situace. Zkušenost vyvedení z otroctví je a zůstane rozdvojená. Být vytrhnutý z otroctví znamená současně být vytržen z každodennosti, z určité jistoty. "Člověk si zvykne (skoro) na všechno" se zaměřuje za svobodu a nezávislost, která je ale spojena také s bídou, nejistotou a pouští. Vyvedení z Egypta – také obraz vyvedení z životních situací, které nás utlačují.

Jak reagujeme v krizových situacích? Protestem? Přijímáním? Je naše víra schopná obstát v Bohem přislíbené plnosti a to, že nás doprovází v našem životě také tehdy, když se náš život stává těžkým nebo je dokonce existenciálně ohrožen? Když se nám podaří neustále obviňovat sebe, druhé i Boha za to, co nám stojí v cestě, otevře se nová dimenze hloubky a otevřenosti. Když se nám podaří osvobodit se po malých krůčcích od pouze materiálních starostí a otevřeme se životu plnosti, který nikdy nekončí, pochopíme co znamená, když Ježíš o sobě hovoří jako o "Chlebu života."

"Bůh neplní všechna přání, ale všechny přísliby." (Dietrich Bonhoeffer) Při pohledu zpět pochopí Izrael, že svou pouť přes poušť nemůže zvládnou vlastními silami. Nebylo vždy všechno, co si lidé přáli, ale bylo vždy to, co potřebovali.

Bůh dává vždy to, co potřebujeme, ale ne vždy to, co bychom rádi měli. Naším úkolem je, abychom se snažili najít příčinu toho, co jsme zažili a učili se vnímat malé i velké prožitky skrze které Bůh plní v našem životě to, co přislíbil. Co je to, díky čemu žijeme, čím chléb drží při životě naše naděje? Nestačí tento chléb pouze jíst. Je potřeba také víry a důvěry, že Kristus je pro nás tím chlebem života a chce náš život. Pak se stane chléb spásou. Poté, při pohledu zpět, pochopíme smysl našich životních zastávek.